הלכה · משנה תורה · מפרשים · השגות הראב״ד · ספר עבודה

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות איסורי המזבח

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

השגות הראב"ד על משנה תורה, הלכות איסורי המזבח

רבנו אברהם ב"ר דוד [הראב"ד] מפושקיירה

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/השגות-הראבד-על-משנה-תורה-הלכות-איסורי-המזבח/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה 202611200317-v39 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה ג 4
פרק ב 4
הלכה ד 4
פרק ג 4
הלכה י 4
הלכה יא 4
פרק ד 4
הלכה ג 4
הלכה ד 5
הלכה ו 5
הלכה טו 5
פרק ה 5
הלכה א 5
הלכה ג 5
הלכה ו 5
הלכה ז 6

פרק א

הלכה ג

הרי זה קדוש. א"א טעה בזה כי מי שדימה שמותר להקדיש בעל מום למזבח והקדיש אינו קדוש כלל שהוא הקדש טעות וה"ג בתמורה עשה שוגג כמזיד בתמורה ולא עשה שוגג כמזיד בקדשים ואמרינן בגמרא היכי דמי שוגג כמזיד בתמורה אמר חזקיה כסבור מותר להמיר דכוותה גבי קדשים כסבור מותר להקדיש בעלי מומין למזבח גבי תמורה לקי גבי קדשים לא לקי פירוש גבי תמורה קדוש והגוזז והעובד בו לוקה אבל גבי קדשים לא לקי לפי שאינו קדוש מפני שהוא הקדש טעות וזה המחבר שדימה גבי קדשים לא לקי אבל קדוש הוי וגבי תמורה מילקי נמי לקי על שהמיר טעות גדולה טעה שלא מצינו לוקה על השוגג ואומר מותר שוגג קרי ליה ובהלכות תמורה ג"כ טעה בזה:

פרק ב

הלכה ד

זנב הגדי. א"א דומה שהוא גורס דרכיכא וקטינא ולא היא אלא דכריכא וקטינא פירוש עגולה וקטינא דקה וזנב הגדי אע"פ שהיא קצרה הרי היא רחבה וגסה:

פרק ג

הלכה י

כל קרבן שירצה. א"א מדקאמר ויביא בדמיהן כל קרבן שירצה ולא אמר ויעשה מהן כל מה שירצה אלמא בשאמר הרי אלו למזבח מיירי ולא בשאמר הרי אלו קרבן דאילו אמר הכי לא קדישי כלל וא"כ בעל מום נמי כי האי גונא הוי דתנן בתמורה אמר על בהמה טמאה ועל בעלת מום הרי אלו עולה לא אמר כלום הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיהן עולות:

הלכה יא

ונרבע. א"א מאי טעמא לא תני יתום שנולד אחר שנשחטה אמו:

פרק ד

הלכה ג

או יהיה האיש הנרבע בן ט' שנים ויום אחד. א"א זה המחבר דימה איסור מזבח לאיסור סקילה ואולי אין מדמין כן שהרי נרבע על פי הבעלים או על פי עד אחד שאינו במיתה

ופסול למזבח הואיל ונעבדה בו עבירה מפני שהוא מאוס ואם הבהמה נרבעה ודאי בעינן שיהא הרובע בן ט' שנים ויום אחד לפי שאין לה הנאה ממנו והיא אנוסה ומתני' היא במסכת נדה. אבל כשהבהמה רובעת שנהנית מן העבירה נפסלת מכ"מ:

הלכה ד

משום מוקצה. א"א יש בספרים שלנו נוסחא אחרינא אין מוקצה אסור אלא עד שעה שיגוזו או שיעבדו בו כלום דמשעה שיגוזו אותו כבר בטלה הקצאתו וחללוהו ולעולם בהקצאתו לא בעינן מעשה הואיל והקצה את גופו להיות ע"ז:

הלכה ו

בין שעבד שלו בין שעבד של חבירו. א"א במס' ע"ז אוקמוה של חבירו בשעשה בה מעשה:

הלכה טו

אע"פ שהן מוקדשים. א"א לא כן אנו מקובלין שהעופות אם מוקדשין הן הרי אמרו פרט לנדור אלא בעופות של חולין היא שנויה והא קמ"ל אע"פ שאין המום פוסל כאן אתנן ומחיר חל עליהן כדאיתא במתני' דתמורה:

פרק ה

הלכה א

שניהם כאחד וכו'. א"א בספרים שלנו רבא מחייב ב' וד' ואביי פוטר משום לאו שבכללות:

הלכה ג

אפילו הקטיר דבר שאינו ראוי. א"א בחיי ראשי נשתבש בלשון הברייתא מנין למעלה מבשר חטאת ומבשר אשם ומבשר קדשי הקדשים ומבשר קדשים קלים ומותר העומר ושתי הלחם ולחם הפנים ושיירי מנחות שהוא בלא תעשה ת"ל כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליי' כל שממנו לאישים הרי הוא בבל תקטירו הוא סבר מדאייתי רישא דקרא דוקא שהקטיר שאור ודבש עמהן שאינו חייב על שאור ודבש אלא א"כ יש עמהן צד קרבן וטעה:

הלכה ו

כך לוקה על הקרבתה. א"א וכי עדיפא מבעלת מום אלא שאינו עולה כן מהגמרא דזבחים פרק כל הפסולים:

הלכה ז

ואפילו היה חטאת. א"א אין כאן אפילו: